

Jednoduché cviky dodají energii a jsou i na štíhloj linii. Musíte si však říct: Když o něco opravdu usilují, žádné ALE neplatí.

Pět tibetanů pomůže naslouchat více vlastnímu tělu, lidé jsou pak vyrovnanější a spokojenější

Když se rozhodneme změnit něco ve svém životě a má to souvislost s naší životní správou či aktivním pohybem, často přemýšlíme, odkud vlastně začít. Chceme změnit radikálně svůj jídelníček, abychom byli štíhlejší a zdravější, ale mnohdy nám chybí vůle. Nebo chceme začít dělat něco pro své tělo a začít aktivněji sportovat a uvědomíme si, že nám nějak nezbyvá na to čas. V konečné fázi zjistíme, že to nezvládneme a utěšujeme se, že to zase tak špatné s námi není. V tomto případě bychom měli mít na paměti, že když o něco opravdu usilujeme, žádné ALE jednoduše neplatí.

Radikální změnu ve vašem životě může přinést jednoduché, ba přímo triviální cvičení Pět tibetanů, které pomáhá účinně a jednoduše posílit celé tělo, posiluje všechny svalové skupiny, udržuje pohyblivost kloubů a páteře, působí na spolupráci mozkových hemisfér, uvolňuje stresy, toxickou zátěž a regeneruje imunitní systém. Mnozí, co cviky pravidelně provozují, dokonce tvrdí, že napomáhají ke štíhlé linii. Stačí jen málo - věnovat těmto pěti jednoduchým cvikům, které zvládne každý, kdo se pohybuje a dýchá, denně zhruba dvacet minut. „Těším se na to už celý týden a dnes jsem nemohla ani dospát. Cvičím si doma tibeťany sama pro sebe, a proto jsem chtěla vědět, jestli to dělám správně,“ začala mi vyprávět jedna ze zájemkyň Dagmar Bešornerová, která přišla na pětihodinový minikurz cvičení Pět

tibetanů do chomutovského Domu dětí a mládeže v Jiráskově ulici. Řada přítomných žen se přiznala, že si knihu s omlazovacími tibetskými cviky koupila sice již před lety, ale tím to vlastně skončilo. „Knihu jsem si přečetla, ale chybělo mi právě toto cvičení v kolektivitu, abych pochopila jednotlivé detaily a složila si z nich ten celek. Teď už přestat nechci, tento kurz mi pomohl najít samu sebe,“ říká paní Bešornerová.

Tyto cviky lze naučit prakticky v každém věku. Když budete cvičit

každý den, už po měsíci pocítíte první výsledky. Zhruba po třech měsících začnete mít ze cvičení prospěch. Vaši přátelé budou pro vás nejlepším ukazatelem, zda máte ze cvičení užitek, začnou vám totiž říkat, že vypadáte mladší a zdravější. „Začala jsem cviky provádět především proto, že jsem měla kdysi problémy s páteří. Bolesti zad mě donutily k tomu, abych začala na sobě pracovat. Dnes si to bez tibeťanů nedovedu představit,“ prozradila na sebe propagátorka cvičení v Chomutově Zdeňka Pa-

Propagátorka cvičení Zdeňka Padyšáková (na snímku vpravo) z úzkostlivou pečlivostí každému vysvětluje, čeho se má při cvičení vyvarovat. (foto: mile)

Praktické rady:

- » Snažte se cvičit pravidelně, ale nedělejte si výčitky svědomí, když cvičení jeden den vynecháte.
- » Nejlepší výsledky přináší cvičení ráno před snídaní nebo večer před spaním. Sami časem zjistíte, která doba vám nejvíce vyhovuje. Pokud vás tibeťani nadchnou, můžete cvičit ráno i večer.
- » Cviky se dají provádět dokonce i mentálně. Prostě jen ležíte a představujete si v duchu, jak cviky provádíte. Tato metoda se většinou aplikuje v případech, když má člověk například teplotu a neměl by cviky v tomto případě provozovat.
- » Nepřepínejte se. Při četnosti cviků záleží individuálně na každém z nás.
- » Pamatujte: Cviky můžete začít provozovat v jakémkoliv věku.
- » Cvičení lze používat jako doplňkovou metodu s hyperaktivními dětmi.
- » Nikdy nezvyšujte maximální počet 21 u jednotlivých cviků. Více energie vám to nedodá, naopak naruší imunitní systém.
- » Mějte rádi sami sebe. To není egoismus. Jen tak budete v pohodě a s vámi i vaše okolí.
- » Výsledkům ze cvičení musíte věřit. Jestli tomu tak není, pravděpodobně ještě nepřišel váš čas.
- » Tibeťany lze provozovat během dne i s jiným druhem sportu, například s plaváním či jízdou na kole. Cvičení účinně vyrovňuje jednostranné zaměření těchto sportů.

Tečka na závěr... Pět tibetanů nám natolik pomáhá k celkovému zdraví a spokojenosti, že si toto cvičení musíme cenit a musíme na něj pohlížet s úctou.

dyšáková. Právě na její popud se skupinové cvičení Pět tibetanů začalo v domě dětí provozovat. Od letošního roku se tu schází každou středu dvě skupiny lidí od 6 do 70 let a o cvičení je poměrně velký zájem. V září po prázdninách opět začne a minikurzy se budou pro velký úspěch rovněž opakovat.

Věříme, že jsme alespoň v některých z vás touto cestou probudili „tibetskou horečku.“ (mile)

Annaberg má návštěvníkům co nabídnout Dar dobré víly - zdraví i odpočinek

Při prázdninových putováních vás možná jako zavedou i do partnerského města Chomutova, do saského Annabergu - Buchholze. Určitě nebudete litovat, protože Annaberg

má návštěvníkům z Čech i odjinud opravdu co nabídnout. Město pod horou Pöhlberg bylo založeno před více než 500 lety jako horní město v souvislosti s těžbou stříbra. O bohaté historii Annabergu svědčí množství historických i technických památek. Symbolem města je kostel sv. Anny z počátku 16. století, který je největším pozdněgotickým halovým kostelem v Sasku. Po celé prázdniny si zde vždy v soboru můžete od 17.00 hodin vyslechnout koncert chrámové hudby. Zajímavým místem je také největší zdejší náměstí Markplatz, jehož rozloha je 100 x 70 metrů. Nejdete tu starobylé měšťanské domy i místní radnici. K pozoruhodným pamětihodnostem patří taky ruiny kostela františkánského kláštera, které najdete v ulici Franziskanergasse.

Mnozí turisté ale přijíždějí do Annabergu hlavně kvůli jeho technickým muzeím. Jedná se především o Krušnohorské muzeum, které kromě exponátů připomínajících histo-

rii města, věnuje největší pozornost historii těžby stříbra. V muzeu je i ukázkový důl Gösner. Kromě toho je ve městě i umělá štola, kde se dokonce můžete projet důlním vláčkem. Každého milovníka techniky a starých dobrých časů ale docela jistě nadchne starý hamr v městské části Frohnau. Tento hamr byl zřízen v 15. století původně jako mlýn a později přebudován na mincovnu a kovářský hamr, kde se od počátku 20. století vyrábělo náčiní pro horníky. Milovníky keramiky zase jistě nadchne Evropský festival hrnců, který se v Annabergu bude konat od 6. do 8. srpna a který připomíná i naše fotografie. Ženy a dívky by si jistě neměly nechat ujít annaberské dny paličkování, které se budou konat od 11. do 19. září již poctnácté. Neváhejte tedy a vydejte se na výlet do našeho partnerského města. Po silnici je to asi 40 kilometrů, ale je možné se vydat i po cyklostezkách, což může být pro mnohé ještě příjemnější. Šťastnou cestu! (pama)

Řetězec nesplněných přání

Jsou obchody, kam chodí člověk skoro jako domů. Prodačáci jsou tam usměvaví, zboží je tak nějak povědomé, ceny ucházející. Jsou ale taky obchody, kde jsou vaše přání předem nesplněná. Mělo mě zarazit už to, že je v tom obchodě dost málo nakupujících. Ale nějak jsem si toho nevšiml, a tak jsem vyrazil s obřím košem na kolečkách mezi regály. Mým prvním dojmem byl zmatek - skoro žádné z vystaveného zboží jsem neznal a nebylo mi ani povědomé. Samé zvláštní značky. Snad jen chleba a zelenina tu vypadaly stejně jako v jiných obchodech. No nic, nakonec jsem si našel něco, co se trochu podobalo zboží z normálních obchodů, a zamířil k pokladně. Ani ta však nebyla stejná jako v jiných obchodech. Tady musí člověk bezpodmínečně otočit vozík zcela přesně dle instrukcí nesmlouvavé pokladni. Pokud to neuděláte, podmrčená dáma vám sdělí, že prostě nezačne markovat. Udělal jsem tedy asi tři piruety s vozíkem, aniž jsem pochopil jejich smysl. Začínalo mi vadit, že mě ten podivný řetězec jaksi proti mě vůli ovládá. To ale nebylo zdaleka vše, co mě mělo překvapit. Ta paní od kasy ze mě totiž zeptala, co mám v batohu. Bylo mi trochu trapně vypočítá-

vat kusy spodního prádla, a tak jsem řekl, že jí to může být jedno. V tu chvíli jsem se ovšem stal podezřelou osobou, nepřítelem řetězce č. 1. Byl přivolan podezřelý vyhlížející chlap se slunečními brýlemi na očích, který mi toužil dokázat, že umí číst. Asi jsem se mu zalíbil, protože chtěl, abych s ním šel dozadu. Mně se ale vůbec nelíbilo, a tak jsem mu řekl, ať jde se mnou před prodejnu, že tam společně počkáme na policii, kterou jsem přivolal, abych jí oznámil, že se mi snaží nějaký chlap omezovat osobní svobodu. Nakonec vše skončilo smírem - já odešel bez nákupu, zato s přesvědčením, že do tohoto příšerného obchodu známého mimo jiné zálibou v dřevorubectví už opravdu ani jednou nevlezu. Ale pro ty z vás, kteří neodolají vábení barevných poutačů a vstoupí sem, mám pár rad: nikdo z obchodu nemá právo vás tam zadržovat nebo vám kontrolovat vaše osobní věci a tašky. To smí dělat jen policie.

P.S. Zaměstnanci obchodu mají zvrhlý dojem, že všichni zákazníci jsou tak trochu zloději. Zaráží mě ale reakce ostatních zákazníků, pro něž není tak důležité, že jsou potlačována jejich základní práva. Důležité je, aby nemuseli dlouho čekat u pokladny. (pama)

Dva kamarádi, Petr a Aleš, jsou u moře. Aleš má každý den v posteli jinou holku. Petr se ho ptá: „Jak to děláš, že máš vždycky jinou?“ Aleš na to: „Dej si bramboru do plavek.“ Další den se ptá Petra, jak to jde. „Každý se za mnou akorát otáčí.“ Aleš se podívá a říká: „To si ji totiž musíš dát dopředu!!!“

Trosečník žije už jedenáct let na pustém ostrově sám, až jedenáctý rok mu moře vyplaví ženu. Ta se na něj zálibně koukne: „Tak dlouho jsi na to čekal a teď to máš!“ „Ty máš pivo?“

Matka vyslyší dceru: „Co ti tatínek řekl, když jsi mu sdělila, že jsi těhotná?“ „Mám vynechat sprostá slova?“ „Samozřejmě!“ „Nic.“

Začíná olympiáda a řecký prezident má proslav. Čte: „ó, ó, ó, ó.“ Nakloní se k němu poradce a řekne: „To nečtete, pane prezidente, to jsou olympijské kruhy.“

„Můžeš mi říct,“ křičí otec, „jak je možné, že jsi dostal trojku z mravů??“ „Kouřil jsem na záchodě,“ přiznává se synáček. „Nelži, za to jsem já dostal dvojku!“ „No jo,“ brání se syn, „ale tys asi nepozval učitelku...“

Chomutov je často lidmi odjinud spojován hlavně se svou nejznámější atrakcí, s Kamencovým jezerem. A není divu, vždyť dnes je již jediným jezerem svého druhu na světě! Všichni místní vědí, že slavné jezero vzniklo zatopením lomu na kamence, ale málokdo nejspíš zná, jak k tomuto zatopení došlo. O vzniku Kamencového jezera totiž existuje pověst, která spojuje vznik jezera s jakýmsi chomutovským řezníkem Lazarem Grohmannem. Ten se jednoho dne vrátil dost pozdě večer domů do Chomutova z Červeného Hrádku. Spěchal, a tak se rozhodl pro cestu dubovým lesíkem kolem Mrtvého jezírka, kterému se jinak lidé z pověrčivosti vyhýbali. Náhle řezníka přepadla bouřka a blízko něj zajel přímo do země blesk. Toseví, Grohmann to dost vyděsilo a tak tak došel domů. Ale již za týden se opět dost zdržel v Červeném Hrádku a až velmi pozdě vyrazil na cestu domů. Když kráčel kolem Mrtvého jezírka, znenadání mu cestu zastoupila krásná víla, která ho vedla k místu, kde před pár dny zajel do země blesk. Lazar Grohmann náhle zaslechl zvuk zvonů z chomutovské věže. Oznamovaly pravou půlnoc! Najednou vše kolem ožilo, objevili se tu malí mužiči v kožených zástěrkách a s krumpáči a lopatami v rukách a hned začali na místě označeném bleskem kopat štola a z ní vynášet malé soudky. Grohmann užasle a skoro bez hnutí pozoroval permoníky, jak nakládají soudky na vůz a někam je odvázejí. Ani si neuvědomil, jak dlouho pozoruje to podivné divadlo, když se ozval kostelní zvon, který ohlásil jednu hodinu, a v tu chvíli všechno zmizelo. Řezník si v první chvíli myslel, že se mu všechno jen zdálo, ale náhle si uvědomil, že ta krásná víla stojí stále vedle něj. Vládne s ním promluvila

a řekla mu, že zde v zemi je ukryt poklad v podobě naleziště sýry a kamence a že by měl začít kopat na tomto místě druhý den přesně o půlnoci. Ale aby mu tento kamencový poklad přinesl opravdové štěstí, musí si vzít na pomoc pomocníky a s nimi se poctivě dělit a nebyť chamtivý. Jinak by duchové přenesli poklad jinam. Grohmann začal druhého dne o půlnoci kopat a opravdu narazil nehluboko pod povrchem na kamencovou a sirnou hlínu, a tak hned ráno spěchal do Hory sv. Šebestiána, kde byla důlní správa chomutovského panství. Tady obdržel od Jana z Veitmile právo založit nový důl. Začal s těžbou a stal se z něj bohatč, ale z dolu mělo užitek i široké okolí, protože Lazar Grohmann nezapomněl na varování víly a myslil i na své bližní. Ale jeho potomci již tak opatrní nebyli a na svou chamtivost doplatili. Jednou horníkům narazili v dole na pramen vody a varovali majitele dolu před další těžbou. Ale protože to bylo právě v místě mocné sloje kamencové a sirné hlíny, majitelé i přes varování nakázali pokračovat v těžbě. Lákal je rychlý zisk. Voda však najednou prudce vytryskla a zaplavila všechny chodby dolu. Naštěstí se podařilo všem horníkům rychle uniknout a žádnému z nich se nic nestalo. Zato důl se celý propadl a zaplavil vodou. A tak vzniklo na tomto místě Kamencové jezero. Já ale věřím, že dobrá víla darovala našemu městu tímto jedinečným jezerem ještě větší poklad než kdysi Lazaru Grohmannovi. Vždyť tato perla Krušnohoří je nejen vyhledávanou turistickou kuriozitou, ale v dřívějších letech bylo naše jezero považováno i za místo léčby různých nemocí. Díky dobrá víla a hurá do vln!

(pama) podle Emila Puchmajera

Předkládáme vám povídku Filipa Hromčíka z Klasického gymnasia Brno Dopis Svatému Petrovi, která nejlépe zaujala organizátory soutěže Děti dětem. Povídka byla do soutěže zaslána už na jaře, ale probíhající léto jí bohužel dodalo punc aktuálnosti.

DOPIS SVATÉMU PETROVI

Sv. PETR, U nebeské brány 1, Nebesa

Vážený a velectěný Svatý Petře, chtěl bych touto cestou vyjádřit svou nespokojenost s vedením resortu počasí, který patří již delší dobu do Tvých kompetencí. Rozvržení teplot a srážek během roku je vzhledem k pětidennímu pracovnímu týdnu a školnímu vyučování naprosto nevhodné.

Podívejme se na katastrofální situaci v těchto dnech. Zkus se pořádně vyklonit z okna své klimatizované nebeské kanceláře. Co uvidíš? 480 dětí v naší škole pišící slohovou práci, kterým se mozky zahřívají natolik, že se některým úplně zadrhnou. Výsledkem je nemalé množství trojek na vysvědčení. I celé odpoledne sluníčko pálí a pálí, voda na koupalištích šplouchá a šplouchá. Ale kde jsou děti? No přece doma, zavřené v zatemněných pokojích, učí se na zítřek na další písemky. Ještěže se blíží prázdniny.

Je 1. července. Probouzíme se na táboře a déšť nám vesele bubnuje na plechovou střechu chatky. V gumácích přebíháme do jídelny a při tom sledujeme, jak rozvodněná říčka zaplavuje volejbalové hřiště a odnáší dříví na večerní táborák. Noční stezka odvahy je opravdu jen pro odvážné. Tvůj podřízený Měsíčník se jako obvykle zapomněl někde v nočním baru a neplní si své povinnosti. Pršet přestává prvního září, ale to už zase sedíme ve školních lavicích a povídáme si s kamarády o svých zážitcích z prázdnin. Od Ondry se dozvídám, že na dovolené v Řecku utratili veškeré peníze za svestry, na Honzu spadla v Alpách lavina a Magda prchala ze Španělska před tornádem. Zimní prázdniny budou určitě lepší.

Kruté mrazy uhodí už v říjnu, v listopadu přestávají jezdit ranní trolejbusy kvůli tlusté námraze. A hurá Vánoce, dostanu lyže. Celé vánoční prázdniny sedíme v Beskydech u krbu a čekáme, až konečně napadne sníh. První vločky sněhu se snášejí k zemi, ale nemám čas je sledovat, neboť právě píšu pololetní písemku z matematiky. Odpoledne s kamarády zoufale hoblujeme na bobech blátivý svah za domem. Na Velikonoce konečně pořádně nasněží, jenže to už jsou mi lyžáky malé. Sotva odtál sníh a přešly všechny záplavy, už jsou tu opět naše oblíbené letní závěrečné písemky.

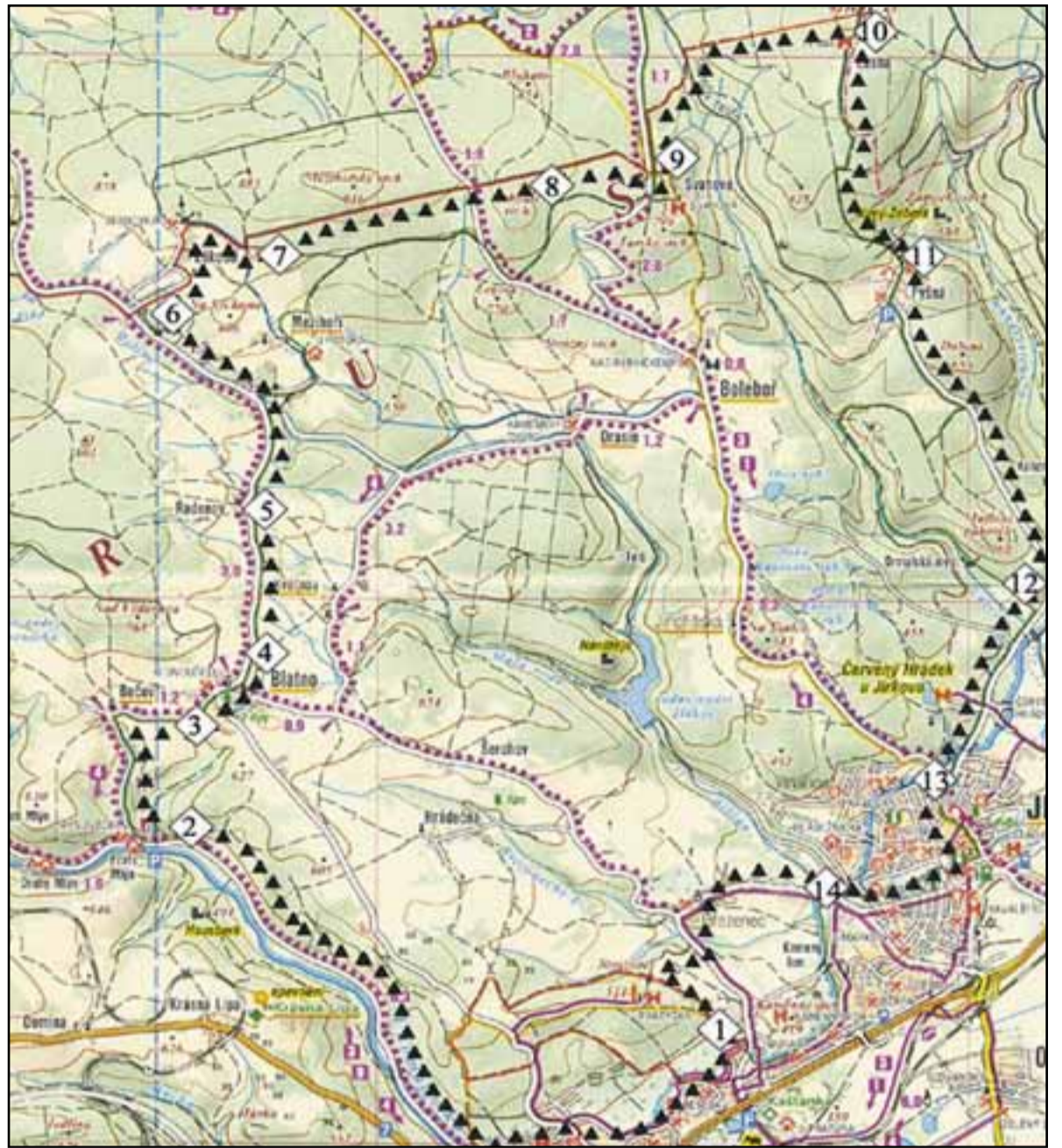
Určitě uznáš, že takhle to není v pořádku. Hodně čtu a z knížek moc dobře vím, že v zimě má padat sníh a o prázdninách svítit sluníčko. I dospělí by si rádi užili víkendy v přírodě a tak navrhuji, aby srážková činnost probíhala pouze od pondělí do pátku. Dále bys měl dohlížet na to, aby v létě Slunečník netrávil celé dny pouze v pizzeriích v jižní Itálii, ale ochutnal i „vepřo-knedlo-zelo“. A Větrník by měl pracovat pravidelně a ne nárazově dohánět, co nestihl.

Pokud se Ti nepodaří prosadit u Nejvyššího návrh na celkovou nápravu, tak aspoň pošli sponzorský příspěvek do našeho fondu Bonorum k zařízení klimatizace na naší škole. Předem děkuji za kladné vyřízení
Filip Hromčík

Cyklotrasu z Chomutova na Mezihořský vrch zvládne celá rodina

Prázdninový čas přímo vybízí k cykloturistice. Vybrali jsme pro vás trasu Chomutov - Mezihořský vrch - Chomutov, která měří 38 km. Zvládnou ji i ti méně zdatní, proto je vhodná pro rodiny s dětmi. Jen je třeba mít horské nebo krosové kolo, neboť zhruba 30 procent trasy vede mimo silnice.

Z Chomutova se vydáme do Bezručova údolí a u restaurace První mlýn zahněme doprava do kopce k vesničce Bečov. Z Bečova projedeme po modré do vesničky Blatno, kde nahoře v hospodě u kostela čeká první občerstvení. Z Blatna se vydáme přes Radenov do Mezihoří a pak dále po hlavní silnici směrem na Kalek. Asi po 1,5 km je po pravé straně odbočka, sjedeme tedy ze silnice a pokračujeme po červené značce směrem na Zákoutí. Po projetí osady cesta pokračuje rovně, ale my uhneme po červené značce doleva (podlézt závoru) a vyrazíme na cíl naší cesty Mezihořský vrch. Dostaneme se pár metrů pod něj na krásnou vyhlídku, kde můžeme pohlédnout do kraje. Druhé „postupové“ občerstvení si můžeme dopřát v nedaleké chatě Bernava. Výborně tam vaří, točí pivo Zlatopramen. Pokud se zdržíte, je možno za 170 Kč přespát ve dvou až pětিলůžkových pokojích. Když znovu nasedneme na kolo, vydáme se dále po červené značce, která se pak prudce stočí z kopce doprava a my se dostaneme na silnici. Po ní se dáme doleva a pak asi po 500 metrech odbočíme doprava dolů na lesní cestu - pořad po červené. Sjedeme po cestě dolů k potůčku (byl tam polorozpadlý mostek) a za potůčkem doleva nahoru do opravdového kopce (úzká prudká cesta, když přijíždíte na tlačení kola) až na širokou cestu (Sluneční cesta), kousek po ní jedeme (asi 50 metrů), potom zahněme doprava nahoru do dalšího kopce až na další vrchol - restaurace Lesná (určitě si něco dejte, třeba topinky, vaří tu výborně). Z Lesné se dáme po zelené značce do Pyšné (perfektní sjezd, ale pozor na kameny) a z Pyšné po silnici do Drmal (dole je hospoda), potom již jen dojedeme přes Jirkov zpět do Chomutova. (theo, sk)

Krásná víla Waulee je keltskou tradicí Krušných hor

O Waulee, nejkrásnější víle zdejších hor, si vyprávěli lidé už odjakživa. A pomalu dva tisíce let je tomu, kdy bájnou horou Meluzínou zazněla její píseň jara naposledy. Keltové odešli. Hora zůstala opuštěná. Ne však docela!

To, že Meluzína zpívá, ví každé malé dítě. Tedy... Každé dítě, co se v horách narodí mamince a tatínkovi, kteří se tam také narodili. Waulee na Meluzíně totiž nezazpívá kdekomu.

Celkem vzato... Neumím si představit Chomutováka, jak se zvedne v neděli z postele a místo toho, aby se šel cachtat na Kamenčák, si udělá s rodinou výšlap do hor. A ke všemu má to štěstí, že bude Meluzínou foukat a svištět ten správný vítr.

Jinak uslyší v řídkém vzduchu maximálně vlastní kardiostimulátor.

Chápu, že nežli riskovat invalidní důchod - posledních padesát metrů na vrchol je to krpál - zdá se bezpečnější v klidku do sebe houknout pět piv, pár sejrů s hranolkama a vyvalit se na pupík k vodě.

Waulee... Poprvé jsem na toto jméno narazil v kadaňském archivu.

Ve školních poznámkách přísečnického vrchního učitele Josefa Hosnera. Byl to Sudeťák jako pole. Tedy muzikant a drsná, poctivá duše. Války se našťásti nedožil. Pověsti o horách sepsal někdy v roce 1930. Nasbíral jich kolem stovky. Ale na povídku či pohádku o Waulee pan učitel Hosner asi mnoho mezi starousedlíky nenašel. Zůstalo jen to jméno na vybledlém kostkovaném papíru.

Nejdřív jsem si myslel, že se jedná o nějakou neposednou slečnu, kterou si pedagog poznamenal jen tak narychlo ve tmě školní chodby, když na něj bafala ze zálohy.

Znáte holky v pubertě! Ale Waulee není a nikdy nebylo ani české, ani německé jméno. Je to jméno keltské. Keltové ji zde v horách potkali jako první. A pojmenovali si ji po svém. Stejně jako kousek níž Egerii, podle které pozná každý řeku Ohří.

Waulee je prý zrzavá, modrooká a fešně urostlá kráska. Ve vlasech nosí kytičky. Opravdu! A ty její kytičky umí zpívat, žvatlat a prskají, když se k nim přiblížíte víc, nežli je zdravo. Ví, že jedna z nich se jmenuje Bronzi. Pamatují si všechny písničky, co kdy zazněly v horách. A dokonce i ty úplně první melodie, zrozené každým jitrem vesmíru. Na nebi tenkrát plápolala nádherná souhvězdí, obrácená dnes v prach a zapomenutí. Tak dávno to bylo! V zahradách rajskeho měsíce se pod tím pravěkým nebem toulali věční milenci. A ze samé radosti si zpívali. Nejkrásnější bytostí onoho prasu světa byla Eli - An. Maminka všech vil. Každou noc se jí narodila jedna maličká vilka. Z kytičky...

A ta naše víla z hor byla tou úplně poslední. Ale je to tak přesmutná pohádka, že Vám ji raději ani nebudu vyprávět. Z Ráje totiž

zůstaly všeho všudy jen tři kytičky ve vlasech víly Waulee. Jinak nic... A Modré šaty, podle nichž ji najisto poznáte! Šaty ze souhvězdí Panny.

Představte si tichou hladinu nedozírného jezera. Hladinu jako sklo, v níž se zrcadlí blankytem modré nebe letního podvečera. Najednou se vody zatřpytí a začerčí vzrušením. Zvedne se chladivý vánek s vůní leknínu, zabloudí do vlasů dívek a probudí tajuplnou noc. A právě z té poslední chvíle dne jsou utkány. Možná, že jste někdy ve větru uslyšeli nápěv tak povědomé a nádherné melodie, že si ji ještě dnes pamatujete, stejně jako si člověk pamatuje první lásku. Ta píseň O šatech ze souhvězdí Panny a ztraceném Ráji zní nad celým údolím Černého potoka od paty Meluzíny až po vrchol Jelení hory. Probouzí se jarem a končí srpnem, když dozrávají ostružiny.

To má člověk podle pověsti největší šanci vílu Waulee potkat.

Waulee je ochránkyní muziky a zamilovaných. Zůstala dávno zapomenutá. U nás. Ale třeba v Bretani, na břehu Atlantiku, si o ní zpívají rybáři po hospodách. Není se co divit! Kdo zná trochu dějiny, ví, že Keltové povstali z lůna střední Evropy. A Bretaň je Keltsko. Nejsou to sice naši dobře známí Bójové, ani jejich nejbližší sousedé Kotinové, spíš kmen Belgů.

Mluví krčivě. Asi jako když si říhne kráva do tlampače na nádraží. A nemají hezké holky. Ale pořad jsou to Keltové. Kdo jsme my?

Podle námětu Huga Panhanse Pohádka O víle Waulee a šatech ze souhvězdí Panny napsal a nakreslil Luboš Szmatana.

Děti z mateřské školy jsou na návštěvě v ZOO.

Před výběhem s klokany jim vysvětluje učitelka: „Tak toto jsou obyvatelé Austrálie.“ „Opravdu?“ podivuje se chlapec, „za jednoho z nich se prodala moje sestra!“

